

EL FINANÇAMENT
I EL NOU ESTATUTRamon Tremosa
i BalcellsProfessor de teoria econòmica
a la Universitat de Barcelona

De sardineteta a llobarro

Des de dilluns sabem com el govern central vol retallar el finançament del nou Estatut. Sempre pensant en generalitzacions a quinze autonomies, no vol cedir ni l'IVA ni societats i només ofereix un augment en l'IRPF de l'actual 35 al 50 per cent.

L'IVA I L'IMPOST DE SOCIETATS SÓN ELS IMPOSTOS del futur. 1) De fa anys són els que més augmenten de recaptació: el 2004 van créixer el 9,7 i el 18,7 per cent respectivament a tot l'Estat, enfront dels migrats 1,3 per cent de l'IRPF i 0,7 per cent dels especials. 2) L'IVA és molt més àgil i barat de gestionar que l'IRPF: l'IVA ocupa només una pàgina i costa molt fer-hi frau fiscal, l'IRPF cada any canvia i són milions les hores que perd Hisenda revisant declaracions i fent devolucions. Per facilitats de gestió tributària es preveuen arreu futures rebaixes de l'IRPF i augments de l'IVA. 3) L'impost de societats és bàsic per a realitzar polítiques fiscals procompetitives: encara que a nivell europeu ara es parli d'harmonitzar el càlcul de la base imposable, és en l'establiment de les deduccions de la quota íntegra on hi ha i hi haurà un gran marge dels governs per a incentivar fiscalment les empreses i per a rebaixar considerablement l'impost final pagat. El govern central, doncs, es reserva els millors impostos i només cedeix en un impost que en el futur serà simplificat i rebaixat.

EL FINANÇAMENT DE JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO ofereix la pitjor cara del socialisme espanyol: només parla d'igualtat de resultats i no d'igualtat d'oportunitats. No parla de què convé i què és millor per al creixement econòmic futur de Catalunya i no és eficient imposar el mateix model de finançament a un petit territori agrari o turístic que a un gran territori industrial com Catalunya, que té pendent encara la reconversió industrial vers sectors de superior valor afegit.

AIXÒ ÉS BÀSIC PER AL NOSTRE FUTUR tant empresarial com social. Al País Basc, tot i ser tan petit com la província de Girona, el 2003 s'hi ha construït un 30 per cent dels pisos de promoció oficial de tot l'Estat, gràcies a l'impacte positiu del concert sobre el seu creixement econòmic. Abans de repartir la riquesa cal crear-la.

LLUÏSA JOVER

“Qui vulgui una investidura que la pagui i que s'espavili amb les altres autonomies”

ARA EL PSOE ESTÀ A PUNT D'APROVAR EL SEGON pressupost que consolidarà la legislatura a canvi de ben poca cosa: l'Estat segueix marginant Catalunya, no hi ha dades oficials de despesa pública liquidada, no pressupostada, per territoris, i el ministre Solbes ha dit que no publicarà les balances fiscals si les autonomies no es posen d'acord en la metodologia de càlcul (*El Periódico*, 19.09.05).

MISSIÓ IMPOSSIBLE ATESA LA DISPARITAT d'interessos: amb el criteri del flux monetari Madrid no té dèficit fiscal i el 90 per cent dels fons els aporten Catalunya, País Valencià i Balears. Amb el criteri del benefici Madrid aporta molt més que Catalunya gràcies només al supòsit teòric de considerar tots els espanyols com a beneficiaris per igual de la despesa pública estatal feta a Madrid. Tota votació al Consell General de Política Fiscal i Financera serà sempre a favor del benefici (i si Madrid és la més rica i la que més paga quin és el problema, catalans?).

EL PRIMER CRITERI, PERÒ, ÉS EL MÉS PRECÍS i el més rigorós per a valorar l'impacte del sector públic sobre el creixement econòmic d'un territori, segons la bibliografia internacional sobre balances fiscals i també segons la Unió Europea

RENUNCIARÀ ERC AL SEU “PUNT ZERO”, a no donar suport als pressupostos sense la publicació de les balances fiscals? ERC no pot cedir ni un pam en l'Estatut perquè ara tornarà a recolzar uns pressupostos a canvi de ben poc. Gràcies, ministre Solbes, per fer-nos veure que PP i PSOE tenen igual voluntat de transparència, mentre el ministre Sevilla despista amb les balances comercials i el conseller Castells ja no diu res sobre el tema. Això sí: ara els bascos acaben de tancar tots els serrells de la quota des de 2001.

PER GUANYAR NOMÉS UN 15 PER CENT EN L'IRPF, i sense saber si retallaran transferències al govern català a canvi, no cal un nou Estatut. Si això és tot el que pot oferir el PSOE, el peix al cove convergent emergeix com a mecanisme implícit però real de relació bilateral amb l'Estat: qui vulgui una investidura que la pagui i que s'espavili amb les altres autonomies. El tan blasmat peixet pot passar de sardineteta a llobarro.

VOLTA D'HORITZÓ

Perdem per la bossa

J.J. Navarro
Arisa

Després de l'estiu del 2005, la majoria de ciutadans som una mica més pobres que la primavera d'aquest any. Perdem poder adquisitiu i, en molts casos, qualitat de vida, i els perdem per la bossa, com un vulgar motor que perd oli d'una manera gairebé imperceptible però constant.

Durant el passat mes de setembre, els preus han experimentat la pujada més gran dels dos darrers anys i la inflació ha pujat un 0,6 per cent respecte del mes d'agost, i s'ha situat al nivell del 3,7 per cent anual, molt per damunt del que la Unió Europea i els experts financers consideren saludable.

D'explicacions complicades i difícils d'entendre no en manquen, com sempre. Com ja és habitual, el principal culpable és l'encariment del petroli i el seu retruc en tots els altres preus. Es parla també dels habituals increments propis del retorn de vacances, de l'efecte de la fi de les rebaixes d'estiu (unes rebaixes molt relatives) i de l'encariment del vestit i el calçat, un fenomen també molt relatiu si recordem la liberalització de preus del sector i les queixes apocalíptiques de molts dels seus empresaris davant l'"amença" dels productes tèxtils xinesos, una altra allau que només ha fet que començar.

El més curiós de tot és que, segons diuen els que n'haurien de saber, l'economia va bé: hi ha menys atur i més afiliats a la Seguretat Social, i alguns sectors econòmics cabdals multipliquen espectacularment els seus beneficis any rere any. Tanmateix, els preus no fan més que pujar i els salaris, en canvi, es queden del tot immòbils, i els qui treballen encara hem de donar gràcies i pregar perquè no ens passi res pitjor. Potser el que cal fer és inventar un sortilegi perquè la immobilitat de salaris es faci extensiva als preus i la bossa deixi de perdre.

LA TANCA DE MELILLA

Jordi Graupera

Periodista

La defensa de l'hort

La tanca de Melilla posa en evidència que això ja s'assembla al que la gent deia que acabaria passant un dia: que la gent d'Àfrica es llançaria a envair Europa. Europa hauria de començar a adaptar-se. Seria hora de mirar-s'ho bé això. Per al propi bé, almenys. La tanca de Melilla espera una resposta de la política agrícola

europea. Per què un africà ha de venir a Europa a treballar en un camp subvencionat? Per què el que produeixen allí no pot entrar en el mercat mundial en igualtat de condicions? Haurem d'assumir que l'Europa agrícola tal com l'entendem ha d'acabar-se. La quantitat impúdica que Europa destina a la subvenció de la prò-

pia agricultura i ramaderia i el proteccionisme són un mur infinitament més cruel que la tanca dels filferros. La competència amb els preus africans serà insostenible i haurem de mutar, perquè Àfrica creixi i per seguir creixent. Discutir sobre la tanca és discutir sobre el dit que assenyala la lluna. L'Europa política tin-

drà amb l'Àfrica geogràfica una frontera molt violenta o procurarà que els seus països tinguin alguna possibilitat de sortir-se'n. La discussió és entre Chirac i Blair, Merkel i l'SPD, la nova Itàlia, Durão Barroso i tota la Unió. I només disposem, per decidir-ho, d'una constitució dèbil que no es pot aprovar, un govern

feble sense cap presència i un Parlament mític en què ningú no sap què passa realment. Milers de funcionaris incapaços de començar a assumir el debat. Podem fer camps de refugiats o pactar amb el Marroc per guanyar una mica de temps. Però o Europa es decideix per la defensa o s'adapta.